

Lògica primordial

Josep Fuster

Uetra
nova

bromera

EL DESLLUNAT

Potser podia haver acabat d'una altra manera, potser hauria estat possible una altra solució, però les circumstàncies i sobretot tu mateix, Toni, m'ho has de reconèixer, t'han conduït a la situació actual. I ara, amb el desenllaç conegut, de res valen les queixes o els retrets del tipus «si jo ho haguera sabut, si no m'haguera obsessionat tant». Les decisions del destí són imprevisibles i inapel·lables i tu li ho vas posar fàcil. Ara has de carregar les conseqüències, has de mirar avant i no arrere, perquè no et servirà de res tenir-te llàstima. El temps, ací en la Terra, és absolut i ja no pots rectificar.

Tot va començar per un simple calcetí. És curiós pensar en l'acumulació de casualitats que van ser necessàries per arribar al moment actual i sembla quasi de pel·lícula còmica comprovar que el detonant va ser un vulgar mitjó. Un calcetí mullat que et va caure del fil d'estendre i que, a més, va enganxar-se en l'estenedor de tres pisos més avall, precisament quan la veïna en replegava la roba, amb l'afegit que estaves molt xarraire aquell dia. I, com qui no vol

la cosa, la veïna et va haver de deixar passar a sa casa per començar, en primera instància, a prendre café, per acabar, més tard, al seu llit. Si, per fer-ho curt, no hagueren passat tantes coses inesperades, ara seguiries en ta casa, tranquil, moderadament infeliç, disposat a avorrir-te una vegada més. Però la realitat va ser una altra, i encara ara et sorprèn de la rapidesa amb què tot va ocórrer. A tu, que sempre havies tingut problemes per a lligar, a qui costava déu i ajuda mantenir una conversa relaxada amb qualsevol dona que t'agradara; a tu, que havies passat llargues temporades sense cap relació sexual ni afectiva. I en cinc minuts, mentre demanaves un calçetí caigut, et trobes al llit de la veïna. Encara te'n fas creus.

M'imagina que sovint deus recordar l'olor d'aquells llençols, com el plaer lliscava llépol pels vostres cossos. I de segur que et tornes a veure cordant-te la bragueta dels pantalons, fent-li un bes en la boca i eixint de sa casa amb el calçetí a la mà. I, és clar, puges per l'escala, encara atordit pel clau inesperat mentre sacseges el cap com si volgueres despertar-te. No eres llavors conscient que sí, que allò havia estat real. I, arribat a ta casa, et trobares ridícul però feliç amb el calçetí a la mà, amb la cara d'idiota que veres a l'espill.

I llavors començà el desfici, donar voltes i més voltes a l'episodi; amb un afany mig policíac, mig

morbós, de reconstrucció dels fets. No recordaves haver vist senyals de presència masculina al pis de la veïna, però tampoc t'hi havies fixat massa. És l'etern retret que sempre et fas, no ser una persona desperta, no estar sempre a l'aguait o a la que cau, pendent de detalls sense importància aparent. Per a calmar el neguit que t'aclaparava i que tenia perill de convertir-se en obsessió, vas baixar al pati a mirar els noms de les bústies. La de la porta quinze estava en blanc i en el porter automàtic no hi havia tampoc cap nom. Pujares decebut a casa. Tenies clar que t'agradava, que voldries repetir l'experiència anterior. Però no sabies res d'ella, ni tan sols el seu nom, i no recordaves haver-la vista anteriorment, ni en les reunions d'escala, a les quals no faltes mai. Potser hi va el seu home, si és que en té. No t'atrevides a baixar de nou a sa casa i trucar a la porta. T'hauries de buscar una excusa, i la del calcetí o la de qualsevol peça de roba, et va fer l'efecte que no devia semblar massa convincent durant una bona temporada. Una llum d'esperança se t'encengué al cap: al treball hi ha una guia telefònica per carrers. Demà serà teua.

Amb la guia davant prengueres nota de tots els telèfons i cognoms del teu pati. A la nit, i d'amagat, vas apuntar-te els noms de les bústies, amb por que algú et descobrira. De feia estona que senties estranys calfreds que et recorrien el cos, i notaves una sensació

de perill que t'acollonia i que, tanmateix, t'excitava sobre manera. Quan tornares al pis, vas córrer a masturbar-te brutalment. Ja alleujat, començares a confrontar les dues llistes i a ratllar els números de telèfon segons els comprovaves.

Te'n van quedar dos, de números de telèfon, però estaves consirós i esgotat mentalment. Te n'anares a dormir i decidires que demà, a migdia, hi trucaries des del treball. A penes vas tenir l'oportunitat hi vas telefonar. En un, un contestador t'informava que era la casa de la família Gómez Pastor. Vas penjar. En l'altre no et va respondre ningú, cosa que va fer que estigueres neguitós tota la vesprada. Lentament va arribar l'hora d'anar a casa. Ho intentares quinze vegades més fins a l'hora de sopar amb la mateixa resposta. Després de tres dies de temptatives, vas comprendre que la pista telefònica no et conduiria a res i la descartares. La primera alternativa que se't passà pel cap va ser l'espionatge, vigilar-la. Primer des del balcó de ta casa, amb resultats nuls. El cap de setmana el vas passar a l'interior del teu cotxe, convenientment aparcat i no la vas veure entrar ni eixir de la porta del pati. Dilluns, a les sis del matí, ja hi eres, al cotxe; encara sort que té llunes tintades! Vas trucar al treball i pretextares estar malalt. Res, ni rastre d'ella.

Dimarts vas veure que hi havia una carta a la bústia de la porta quinze i gosares furtar-la. És l'excusa

perfecta i, a més, coincideix amb la mateixa hora que el dia del calçetí. Truques a la porta però ningú no et va obrir. Ho vas intentar divuit vegades més en tota la vesprada sense cap resultat, com si se l'haguera engolida la terra. Va començar a preocupar-te l'obsessió malaltissa que se t'escampava. N'eres conscient però no podies fer res per a evitar-ho. I no se t'acudiren més estratagemes. Com un imbècil, ho vas provar diversos dies amb la carta a la mà.

Unes setmanes més tard eres al desllunat estenent la roba en els fils quan vas veure una mà femenina en l'estenedor de la veïna, tres pisos més avall. Et quedares bocabadat mirant-la i al cap d'un moment veres un cap que sobreeixia. Sí, semblava el d'ella. Et tirares avant per observar-la millor, tant que, inexplicablement, el teu cos va véncer i caigueres pel celobert. I mentre rebotaves en el seu estenedor, que al capdavall t'ha salvat la vida, comprovares que sí, que era ella, mentre queies cap a una nova vida, condemnat a una cadira de rodes. Pobre, pobre Toni, no veus que ara ja no val per a res l'autocompassió?

DE SOBTE, L'ÚLTIM DISSABTE

De sobte, l'últim dissabte, Frederic no va tornar a casa. No va utilitzar la coneguda tàctica d'eixir a comprar tabac perquè, entre altres coses, no fumava. Va eixir a fer una volta, com feia totes les vesprades a boqueta nit i ja no hi va retornar. En passar les hores, esgotat ja l'argument de la trobada amb algun amic i la posterior celebració en un bar, la dona, preocupada, havia parlat amb la policia local i n'havia donat la descripció. Ni rastre de Frederic, com si se l'haguera engolit la terra.

Frederic no ho sabia quan havia eixit de casa, no ho tenia previst en absolut, va ser una decisió impensada mentre passejava pel carrer, com si una pereta roja se li haguera encés en el cap i li haguera mostrat que hi havia una altra manera d'encarar la vida. Notava com una sensació de nàusea s'instal·lava en el seu cervell només de pensar a regressar a casa. El més estrany per a ell, però, era que no hi havia cap motiu concret que haguera desencadenat aquella reacció, ni una mala discussió, ni un empitjorament de la relació amb Isabel. Era, o va ser, una il·luminació, perquè sí,

talment un fat grec inevitable i indefugible. Comença a sentir els primers símptomes d'ansietat i decideix calmar-los. Entra en un bar desconegut i demana un entrepà i una cervesa. El sabor amarg del llúpol fa que, per primera vegada, siga conscient de les repercussions de la seua decisió i s'adone de tot allò que ha deixat arrere: un matrimoni feliç, o així ho considerava fins aquesta vesprada; una vida avorrida però també confortable; un treball que no li desagradava en excés; una col·lecció de segells començada des de ben xicotet; dos fills que, amb vuit i deu anys no donaven ja massa faena; els seus estimats discos de vinil...

Nota que la seua existència com a persona, com a individu, i de la qual no era massa conscient fins avui, perilla si es deixa véncer per la inèrcia i la comoditat. Encara que l'inquieta i l'angoixa la certesa que la determinació de hui serà per sempre, sense possible marxa arrere. No és un preu intolerable renunciar de per vida als seus fills? No és excessiu abandonar-ho tot sense girar la vista? Segurament sí però el pressentiment d'estar pujant a l'últim tren el reconforta i l'anima. Mossega aquell entrepà eixut, s'acaba la cervesa i en demana una altra. S'imagina la incomprensió i la perplexitat evident de la família i els amics. Li sembla escoltar la sempiterna cantarella: veges tu, qui ho havia de dir, una persona tan formal, tan responsable. Comprén els plors i l'autocompassió que deu sentir

la parella abandonada, i ho troba natural. Ell també s'hauria afonat si la parella li haguera fet el mateix. Però ella no n'ha tingut mai prou, de valor, i Frederic ho ha fet primer. Li sap greu però és inevitable.

Sobtadament, l'assalta el pensament d'on passarà la nit. Detecta una certa prevenció davant de la incertesa però és fàcilment neutralitzada per la idea suggeridora d'escapar i començar de nou. Llavors, se li fa evident que no hi ha dubte possible, que la seua decisió és ferma: no tornarà a casa. Si algú li'n preguntara els motius no sabria verbalitzar-los, li resultaria impossible explicitar-los. Només sap que és una combinació d'instint i premonició, i que li indica que es troba en un punt d'inflexió: tot intent de regressar a la llar conjugal el condueix irremissiblement a una situació sense retorn. Quan li porten el café sent la necessitat de fumar. Demana canvi en la barra i trau de la màquina un paquet de tabac i una caixa de mistos. S'adona que és el mateix tipus de reacció que l'ha fet no retornar a casa: impulsiva, irracional, no explicable amb paraules. S'encén un cigarret, el xucla goludament i tus, a la quarta xamada comença a trobar-li el gust. Demana una copa de conyac. Es planteja de nou el problema d'on passarà la nit però el rebutja amb vehemència, està decidit a no pensar-hi, a deixar que el destí actue pel seu compte.

Per esbandir-se la ment de tant de plantejament transcendent, fulleja un diari esportiu i pren ja la

quarta copa de conyac. Ha arribat al punt òptim d'ingestió alcohòlica, content però conscient, i s'hi sent molt a gust. Mai no s'havia cregut capaç de protagonitzar una fugida així, i es meravella de la seua tranquil·litat, de la sang freda que demostra. S'alça, paga i veu que no li queden massa diners; s'acosta a un caixer i en trau el màxim disponible. La ment li recrimina que amb el que ha deixat no deu haver-n'hi prou per pagar la hipoteca del pis, però fa com si sentira ploure. No se sorprén en comprovar com el cervell no para de pensar en les conseqüències de la fugida, de posar-li traves, de recriminar-li la irracionalitat dels seus actes, perquè s'ho esperava. En canvi, sí que ho fa de la seguretat i confiança amb què actua, de la capacitat d'anar a la seua amb una serenitat i fredor que a ell mateix l'espanta i li produeix admiració. Es decideix per un últim avís de cortesia. Camina cap a una cabina telefònica i truca a casa. No m'esperes, no tornaré. I penja sense més.

Para un taxi i li demana que el duga al port. Potser hi trobarà un mercant on enrolar-se, o se n'anirà de putes, tal vegada s'emborratxe o es baralle amb algú. Qui sap si acabarà dormint en un banc públic o en una pensió de mala mort. Li és igual. Paga el taxi i, a pas lent, s'encamina cap a l'estació marítima. El seu destí ha fet un tomb i no pensa deixar passar l'oportunitat.